

РЕШЕНИЕ

№ 1191

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева

Членове: Иванка Иванова
Петя Алексиева

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000501524 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

Ответникът в първоинстанционното производство Г. Р. Г. в срока по чл.259, ал.1 ГПК (препис от решението е връчен редовно на 23.11.2022 г., жалбата е подадена на 30.11.2022 г.) обжалва с въззивна жалба вх.№ 25656/30.11.2022 г. Решение № 262468/22.07.2022 г., постановено по гр.д.№ 9386/2019 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 24-ти състав, **в частта**, с която е осъден да заплати на ЗД „БУЛ ИНС“ АД на основание чл.274, ал.1, т.1, предл.1 КЗ /отм./, вр. с §22 от КЗ /в сила от 2016 г./ сумата от 30 000 лв., представляваща платено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, причинено от Г. Р. Г., който управлявал лекия автомобил с концентрация на алкохол-2,67 промила, настъпило на 15.05.2015 г., относно което е постановена присъда № 3/23.02.2016 г., н.о.х.д. № 339/2015 г. по описа на Окръжен съд – Перник, ведно със законната лихва от 16.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, както и разноски в размер на 2 999,10 лв.

Въззивната жалба е подадена лично от ответника, който е освободен от внасяне на дължимата държавна такса за въззивно обжалване на основание

чл.83, ал.2 от ГПК с определение на съда от 23.04.2023 г.

Поддържа се, че сумата от 30 000 лв. е била изплатена неправомерно на М. С. К. по гр.д. № 8961/2016 г. по описа на СГС, I-19 състав. Твърди се, че към 15.05.2015 г. застраховка при ответното дружество е имал лек автомобил с рама № WVWZZZ80ZN4316971, а ПТП е станало с лек автомобил с рама № WVWZZZ80ZNY346971, което показва че полицата за застраховка „Гражданска отговорност“ е сгрешена и това я прави невалидна. Във въззивната жалба въззивникът сочи, че на гр.д.№ 8961/2016 г. при представянето на документа от страна на ЗД „Бул инс“ АД за проверка за сключена „Гражданска отговорност“, издадена от Гаранционен фонд, никъде не фигурира добавък.

Моли съда да отмени изцяло обжалваното решение.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна - ищецът ЗД „БУЛ ИНС“ АД чрез процесуалния му представител адвокат Г. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено на л.59 от първоинстанционното дело.

Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и потвърди обжалваното решение. Поддържа неоснователност на изложените твърдения, с оглед представените по делото доказателства за валидност на застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на виновното МПС.

С оглед на така очертания предмет на въззивното производство, Решение № 262468/22.07.2022 г., постановено по гр.д.№ 9386/2019 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 24-ти състав, в частта с която искът на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е отхвърлен за сумата от 15 лв. ликвидационни разноски, е влязло в сила, поради необжалването му.

В съдебно заседание въззивникът се явява лично и поддържа въззивната си жалба, като моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение в обжалваната му част.

Въззиваемият редовно призован не изпраща представител. Поддържа становището си, изразено в писмена молба депозирана в проведеното открито съдебно заседание.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа

страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.274, ал.1, т.1 от КЗ /Обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., отм., считано от 01.01.2016 г./, в сила от 01.01.2016 г. във връзка с чл.45 от ЗЗД, предявен от ЗД „БУЛ ИНС“ АД против Г. Р. Г..

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

С влязла в сила на 10.03.2016 г. Присъда № 3/23.02.2016 г., постановена по н.о.х.д.№ 339/2015 г. по описа на Пернишки окръжен съд, ответникът в настоящото производство Г. Р. Г. е признат за виновен в това, че на 15.05.2015 г. в землището на с. Ръждавец, общ.Брезник, обл.Перник, на път, водещ от с.Ръждавец към с.Станьовци, при управление на моторно превозно средство-л.а.м. „Фолксваген Поло“ с рег. № *****, нарушил правилата за движение по пътищата-управлявал ППС под въздействието на алкохол, с което нарушил разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и е превишил допустимата скорост на движение за МПС от категория „В“ и по непредпазливост причинил смъртта на Г. В. К., като деянието е извършено в пияно състояние-с концентрация на етилов алкохол в кръвта в количество 2,67 промила.

На 15.12.2015 г. М. С. К.-майка на починалия Г. В. К. (установява се от удостоверение за наследници изх.№ 9400-1613/1/ от 03.06.2015 г. на Община Брезник) е предявила пред ищцовото застрахователно дружество претенция за изплащане на обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди-болки и страдания от смъртта на нейния син, настъпила в пряка причинна връзка от причиненото виновно от ответника пътно-транспортно произшествие. При ищеца е образувана преписка по щета № 150100037160, въз основа на която ищецът е определил и на 07.07.2016 г. е изплатил на М. С. К. обезщетение в размер на 30 000 лв. В проведеното на 14.10.2020 г. открито съдебно заседание, ответникът Г. изрично е заявил пред съда, че не оспорва факта, че ищецът е платил на пострадалото лице исковата сума от 30 000 лв., поради което съдът приема за доказано извършеното от ищеца плащане.

От представения за констатация в проведеното на 03.02.2021 г. открито съдебно заседание оригинал на свидетелство за регистрация, част I, както и от приетия по делото констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2/2015

г., се установява, че процесният л.а.м. „Фолксваген Поло“ с рег. № ***** има следният номер на рама: WVWZZZ80ZNY346971.

От представената застрахователна полица № 02115000457844 от 01.02.2015 г., както и от представената справка от информационната система на Гаранционен фонд се установява, че към датата на настъпване на произшествието активна застраховка „Гражданска отговорност“ има лек автомобил с рег.№ ***** с рама WVWZZZ80ZNY4316971.

Представен и приет по делото е и добавък към застрахователната полица от 26.02.2015 г., с който е извършена поправка на погрешно вписан номер на рама, като същият следва да се чете: WVWZZZ80ZNY346971. Добавъкът е влязъл в сила считано от 00.00 часа на 27.02.2015 г.

При така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че по делото безспорно е установено наличието на сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ с ищеца по отношение на управлявания от ответника автомобил марка „Фолксваген поло“ с рег.№ ***** . Счел е за неоснователно възражението на ответника за невалидност на застрахователната полица с оглед грешно вписания номер на рамата и непосочване пълния адрес на ответника. С оглед на това и с оглед на влязлата в сила присъда и неоспореното от ответника плащане на застрахователно обезщетение от страна на ищеца, първоинстанционният съд е приел че от събраните по делото доказателства се установяват всички факти от фактическия състав на чл.274, ал.1, т.1, пр.1 от КЗ /отм./, поради което уважил претенцията на ищеца.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна-ответникът в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

От правна страна предявеният иск е с правно основание чл.274, ал.1, т.1, пр.1 от КЗ /Обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., отм., считано от 01.01.2016 г./, в сила от 01.01.2016 г. във връзка с чл.45 от ЗЗД.

Съдът намира, че моментът на възникване на регресното право е моментът на настъпване на вредоносното събитие, като с извършване на плащането настъпва изискуемостта на регресното вземане. Изцяло в този смисъл Решение № 20/02.04.2021 по дело № 2695/2019 на ВКС, ТК, II т. о., с което съставът на ВКС е приел, че регресното право се урежда от закона, действал към момента на неговото пораждане, момента на осъществяване на относимите към него обстоятелства, а този момент е застрахователното събитие по риска „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Съобразно датата на настъпване на процесното ПТП – 15.05.2015 г., правоотношенията във връзка с регресното право на ищеца следва да бъдат уредени съобразно отменения Кодекс на застраховането.

По силата на чл.274, ал.1, т.1, пр.1 от КЗ /отм./ застрахователят не се освобождава от задълженията си по договора за застраховка "Гражданска отговорност", ако щетите са причинени от лице, управляващо моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма, но има право на регресен иск срещу причинителя. Забраната за употреба на алкохол е визирана в действащата в редакцията ѝ към 15.05.2015 г. норма на чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движение по пътищата, според която на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство под въздействие на алкохол, наркотици или други упойващи вещества.

Правото на застрахователя да иска от застрахованото лице, причинило повредата, след плащането на третото увредено лице, е регресно право. Това е регресен иск, чието основание не е застрахователното правоотношение, а фактът на изплащане на сумите на правоимащите лица, по силата на застраховката и даденото от закона право на регрес. Именно поради правото, произтичащо от закона, застрахователят встъпва в правата спрямо застрахования след плащането, като упражнява тези права от свое собствено име.

От фактическа страна в настоящият процес безспорно се установи, че ответникът е имал застраховка "ГО" при ищеца, установи се, че същият

виновно е причинил процесното ПТП, вследствие на което по непредпазливост е причинил смъртта на сина на ищцата-Г. К..

Със събраните по делото доказателства по един безспорен и несъмнен начин се установява, че ответникът със своето действие е осъществил деликт по смисъла на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД - налице е противоправно деяние, изразяващо се в управление на пътно превозно средство, в нарушение на правилата за движение по пътищата и след употреба на алкохол, като вината се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 от ЗЗД), и е налице несъмнена причинна връзка между това противоправно и виновно поведение и понесения от застрахованото лице неблагоприятен имуществен резултат.

В същност горните обстоятелства са установени с влязлата в сила присъда, която на основание чл.300 от ГПК е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В случая е задължителна и относно установената употреба на алкохол, доколкото същата е съставомерна и е елемент от състава на престъплението, за което ответникът е признат за виновен.

Основният спор между страните, пренесен с въззивната жалба и пред настоящата инстанция е: налице ли е валидно възникнало правоотношение между страните по делото по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, предвид погрешно вписания номер на рама на процесния автомобил в застрахователната полица.

На първо място следва да се посочи, че така въведеното възражение от ответника е недопустимо, тъй като както е посочил и във въззивната си жалба, същият е участвал в производство по гр.д. № 8961/2016 г. Съдът след извършена служебна справка констатира, че е налице влязло в сила Решение № 7649/15.11.2017 г., постановено по гр.д. № 8961/2016 г. по описа на СГС, I-19 състав, частично потвърдено в осъдителната му част с Решение № 2908/11.12.2018 г., в.гр.д. № 2705/2018 г. по описа на САС, I състав. С това решение е уважена частично претенцията на М. С. К. срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди-болки и страдания от смъртта на сина й Г. В. К., починал при ПТП, виновно причинено на 15.05.2015 г. от Г. Р. Г.. В това производство последният е бил конституиран и е участвал в качеството му на

трето лице помагач на страната на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, поради което и на основание чл.223, ал.2 от ГПК, това което е установил съдът в мотивите на решението си, е задължително за третото лице в отношения му със страната, на която помага или която го е привлякла, т.е. за него е задължително и установеното с решението на съда валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на управляваното от него увреждащо моторно превозно средство. В този смисъл ответникът не може да оспорва съществуването му в настоящия процес.

Доколкото обаче пред първата инстанция не са събрани горните доказателства, нито са твърдени от страните, въззивният съд намира, че следва да се произнесе и по същество на възражението, което е неоснователно по следните съображения:

Застрахователният договор е формален, двустранен, консенсуален и възмезден договор. Сключването на застрахователния договор се подчинява на специалните разпоредби на КЗ (отм.) и общите правила на ТЗ и ЗЗД, предвид препращащата разпоредба на чл. 183, ал. 2 КЗ (отм.). Постигнатото съгласие за сключване на застрахователния договор се обективира в издаването на застрахователна полица или друг документ. Писмената форма е форма за действителност на застрахователния договор и е доказателство за волеизявлението на страните по договора. Поради обстоятелството, че застрахователният договор е абсолютна търговска сделка съгласно чл. 1, ал. 1, т. 6 КЗ (отм.), по отношение на него намират приложение и разпоредбите на чл. 293 ТЗ.

В ал. 3 на чл. 184 от КЗ (отм.) е посочено и задължителното съдържание на застрахователния договор, между които не е номера на рамата. Вписването на рамата като задължителен реквизит на застрахователната полица е предвидено в нормата на чл.4, ал.1, т.7 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че в процесната застрахователна полица за л.а.м. „Фолксваген поло“ с рег.№ *****, собственост на Г. Д. М. е вписан погрешно идентификационния номер на автомобила.

Въззивният съд не кредитира представения от ищеца добавък от 26.02.2015 г., изрично оспорен от ответника, което оспорване се поддържа и пред настоящата инстанция, съответно намира, че същият не удостоверява обстоятелствата в него, относно верния номер на рамата на увреждащия автомобил, тъй като първо същият не е подписан от застрахователя и на второ място, защото този добавък очевидно не е заявен от застрахователя и не е включен в базата данни на Информационния център към Гаранционен фонд. Видно от приложената справка, същата излиза за л.а.м. „Фолксваген поло“ с рег.№ ***** с грешния номер на рамата, вписан в първоначално издадената застрахователна полица, а не с този посочен в добавъка.

По въпроса „как се удостоверява сключването на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и значението, което в тази връзка има посочването в застрахователната полица на съответния номер на рамата на автомобила – наред с други обстоятелства каквито са марка, модел, собственик на МПС и регистрационен номер на последното.“, е налице практика по чл.290 от ГПК, обективизирана в Решение № 133/28.10.2014 г., търг.д.№ 2675/2013 г., ВКС, ТК, I т.о., съобразно което за надлежното удостоверяване на обстоятелството, че е сключен договор по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е достатъчно кумулативното наличие на застрахователна полица с посочен в нея идентификационен номер на рамата на съответното МПС, както и издаден от Гаранционен фонд специален знак, между които да е налице връзка посредством посочване номера на застрахователната полица в същия знак на ГФ.

Съставът на ВКС е приел че: „Съгласно чл. 261, ал. 1 КЗ (отм.) наличието на застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се удостоверява кумулативно със застрахователна полица и със съответен знак, който се издава от Гаранционния фонд, а първият документ представлява „бланка под отчет с поредна номерация, която се отпечатва по реда, установен от Министерския съвет за отпечатване на ценни книжа“.“ От задължителния характер на този вид имуществена застраховка по необходимост се налага извод, вкл. и по аргумент от текста на чл. 315, ал. 3 КЗ (отм.) за административно-наказателната отговорност на застраховател, нарушаващ чл. 250 от същия кодекс, че застрахователят не може да се позовава на недостатъци при

попълването на реквизити в издадена от самия него застрахователна полица, правещи я негодна да служи като доказателство, „че въпросното застрахователно правоотношение касае именно автомобила, с който е било причинено процесното ПТП”.

След като застрахователят не може да се позове на недействителност на договора на това основание, то и застрахованият не може да се позове на такава, доколкото не може за едната страна по договора, същият да е действителен на посоченото основание, а на същото-да е недействителен за другата страна-застрахования, каквото качество има и ответникът към датата на причиненото ПТП на основание чл.257, ал.2 от КЗ (отм.).

От друга страна липсата на гражданска отговорност на автомобилистите, ще ангажира гражданската отговорност на ответника за репарирането на вредите, причинени от процесното ПТП на основание чл.45 от ЗЗД или по регресния иск на Гаранционния фонд по чл.288, ал.1, т.2, б.„а“ от КЗ (отм.), поради обстоятелството, че е причинил ПТП с автомобил, за който няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

На следващо място вписването на номера на рамата на съответното МПС не е съществен елемент от договора за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, доколкото предметът на договора по тази застраховка е не самото МПС, а гражданската отговорност на неговия собственик, респ.водач. С тази застраховка се дава закрила на застрахования ответник срещу риска да възникне в негова тежест отговорност за непозволено увреждане към друго лице.

Ето защо погрешно вписания номер на рамата на увреждащото МПС, управлявано от ответника по време на настъпване на застрахователното събитие, не може да доведе до недействителност на договора за задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите, напр. поради невъзможен предмет. Вписването на идентификационния номер на автомобила в застрахователната полица е с цел да може да се установи, че съответното застрахователно правоотношение касае именно автомобила, с който е било причинено процесното ПТП.

В конкретния случай и с оглед ангажираните по делото доказателства, безспорно се установява, че ответникът е реализирал ПТП именно с

автомобила, за който е била налице валидна задължителна застраховка. Същият е достатъчно индивидуализиран с посочването на марка, модел, регистрационен номер, собственик, които напълно съвпадат, с посочените в констативния протокол за ПТП с пострадали лица № 2/2015 г., със справката от Информационния център на Гаранционния фонд, със застрахователната полица, с протокола за оглед на местопроизшествие от 15.05.2015 г. и с влязлата в сила присъда № 3/23.02.2015 г. (в която автомобилът е индивидуализиран само чрез своя рег.№ *****), а именно: лек автомобил „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег.№ *****. Че л.а.м. „Фолксваген поло“ с регистриран с № ***** притежава VIN WVWZZZ80ZNY346971, се установява както от талона за собственост, така и от извършения на 27.05.2015 г. оглед от вещите лица, във връзка с изготвяне на заключение по воденото досъдебно производство. Ето защо няма как процесния л.а.м. „Фолксваген поло“ с регистриран с № ***** да притежава посочения в застрахователната полица VIN, т.е. очевидно се касае за допусната неточност, несъответствие, техническа грешка при посочването му в застрахователната полица, която обаче и при наличието на други идентифициращи превозното средство белези, не е довело и не води до невъзможност да се установи, че процесното застрахователно правоотношение касае именно л.а.м. „Фолксваген поло“ с регистриран с № *****, собственост на трето за спора лице- Г. Д. М., с който е било причинено процесното ПТП.

Липсата на пълен адрес на застрахования, също не води до недействителност на застрахователната полица, тъй като в последната са посочени неговите три имена и ЕГН, белези които индивидуализират напълно застрахования и съобразно които адресът му винаги може да бъде установен.

Неоснователно е и възражението на ответника, че заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 30 000 лв. е прекомерно.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

При определяне на дължимото обезщетение съдът изхожда и от икономическата конюнктура в страната в страната към момента на

увреждането и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Икономическата конюнктура е в основата на непрекъснатото осъвременяване на нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди, причинени от застрахования на трети лица.

Като изхожда от установените по делото факти, относно действително претърпените болки и страдания от ищцата, вследствие търпените от нея болки и страдания от смъртта на нейния син, изведени както от доказателствата по делото, така и на база съществуващите житейски морално-етични принципи, настоящият състав намира, че изплатеното от ищеца обезщетение в размер на 30 000 лв. не е завишено по своя размер, спрямо действително установените по делото факти и не противоречи на принципа на справедливостта. Същото е съобразено както с икономическата конюнктура към 2015 г., израз на която са и установените лимити на отговорност на застрахователя към този момент (съобразно нормата на § 27 ПЗР КЗ и чл. 266 КЗ /отм./ 2 000 000 лв. и 10 000 000 лв.), така и със съдебната практика по аналогични случаи-така напр. Решение № 51 от 10.09.2019 г. на ВКС по т. д. № 1101/2018 г., I т. о., ТК, Решение № 76 от 22.06.2020 г. на ВКС по т. д. № 771/2019 г., II т. о., ТК и др., съобразно които за смърт на син при ПТП, настъпила през 2015 г., справедливият размер на такова обезщетение е около сумата от 100 000 лв.

Предвид гореизложеното въззивната жалба на ответника се явява неоснователна, поради което решението на първоинстанционния съд ще следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

По отговорността за разноските:

При този изход на делото пред настоящата инстанция и на основание чл.78, ал.3 от ГПК въззивникът ще следва да бъде осъден да заплати на въззиваемото дружество сумата от 3 660 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение с начислено ДДС. Същото се доказва с приложения по делото на л.88 договор за правна защита и съдействие № 0945485/25.07.2023 г., който служи и като разписка за изплатената сума.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262468/22.07.2022 г., постановено по гр.д. № 9386/2019 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 24-ти състав в обжалваната му част.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА Г. Р. Г., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ** да заплати на основание чл.78, ал.3 от ГПК на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, дружество учредено и регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията гр.София с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 сумата от 3 660 лв. (три хиляди шестстотин и шестдесет лв.) разноси направени от въззиваемия пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____